

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Arszin Csilla ügyvéd által képviselt felperesnek a Románné dr. Kolozsi Klára ügyvéd által képviselt alperes ellen rendes felmondás jogellenessége jogkövetkezményei iránt a Győri Munkaügyi Bíróságnál M.1886/2004. szám alatt megindított és másodfokon a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2.Mf.20.675/2006/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán
- tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2.Mf.20.675/2006/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek
- tizenöt nap alatt - 50.000 /ötvenezer/ forint felülvizsgálati eljárási költséget, valamint az államnak - felhívásra - 303.000 /háromszázháromezer/ forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s :

A felperes keresetében az alperes 2000. december 28-án kelt rendes felmondása jogellenessége jogkövetkezményei alkalmazását kérte annak megállapításával, hogy a munkaviszonya 1965. július 12-étől állt fenn, és a személyi alapbérét az alperesnek 795.000 forintra kellett volna felemelnie. Kérte továbbá az őt 513.007 forint tévesen kifizetett munkabér címén visszafizetésre kötelező alperesi határozat hatályon kívül helyezését.

A Győri Munkaügyi Bíróság M.102/2001/14. számú közbenső ítéletével megállapította a rendes felmondás jogszerűségét, az elsőfokú ítéletet a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság Mf.21.505/2002/4. számú közbenső ítéletével helybenhagyta.

A munkaügyi jogvita a rendes felmondással kapcsolatos járandóságok összegszerűségéről folytatódott tovább, tekintettel a felperes által vitatott személyi alapbérre.

A Győri Munkaügyi Bíróság a megismételt eljárásban hozott M.1886/2006/22. számú ítéletével kötelezte az alperest 5.054.147 forint és kamatai megfizetésére, továbbá hatályon kívül helyezte az alperes 2001. február 12-én kelt a felperest 513.007 forint tévesen kifizetett munkabér visszafizetésére kötelező határozatát.

Az összecszerűség tekintetében megállapított elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes 1991. júniusától az alperesi jogelőd R. Rt. k.-i gyárának üzemvezetője volt. 1999. augusztus 2-ától kirendelés alapján a C. Kft.-nél dolgozott tanácsadóként, a kirendelést a felek közös megegyezéssel 2000. december 31-éig meghosszabbították.

A felperes a módosított keresetében azt sérelmezte, hogy a felmentési időre járó átlagkeresetét és a végkielégítését az alperes jogellenes módon számította ki, ugyanis a személyi alapbére a kirendelése előtt a főmérnök béréhez igazodott, annál 105.000 forinttal volt kevesebb. Így a rendes felmondáskor a főmérnök 900.000 forintos munkabéréhez képest a személyi alapbérét 795.000 forintban kell számítani.

A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a munkaügyi bíróság bizonyítottan találta azt, hogy az alperes a felperest mindig kiemelten kezelte, az I. csoportba tartozó vezetőknek adott bérfejlesztésekben részesítette, a bérét a főmérnökéhez „arányosították”, és amennyiben az alpereshez visszament volna dolgozni, eszerint határozták volna meg a személyi alapbérét.

A munkaügyi bíróság mindezek figyelembevételével a felperes anyagi igényeit az Mt. 105. § (2) bekezdése, a 106. § (1) bekezdése és az Mt. 83. §-a alapján megalapozottnak találta, és 21 munkanap szabadság megváltásra is kötelezte az alperest.

Az alperes fellebbezése alapján eljáró Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2.Mf.20.675/2006/4. számú ítéletével a munkaügyi bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a munkaügyi bíróság helyesen állapította meg a tényállást, és egyetértett az ebből levont jogi következtetéssel.

Az alperes a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése, és a felperes keresetének elutasítása iránt felülvizsgálati kérelemmel élt. Arra hivatkozott, hogy a kirendelésre felperes kérésére került sor,

továbbá nem a C. Kft., hanem a B. H. Rt. foglalkoztatta, és a kirendelés alatt a bére mindvégig havi 340.000 forint maradt, amit nem kifogásolt, pedig tudomással bírt az alperesnél végrehajtott bérfejlesztésről. Azt is tudomásul vette, hogy az őt foglalkoztató munkáltatónál prémiumkiírás nem volt. Megítélése szerint a sérelmezett ítéletek nem adnak magyarázatot, hogy mi támasztotta alá a havi bér 795.000 forintban megállapítását, arra is tekintettel, hogy a főmérnök csak 888.426 forintos átlagkeresetet ért el 2000-ben. Az alperes szerint a felperessel egy tekintet alá eső üzemvezetők munkabérét kellett volna figyelembe venni, amelyekhez képest a havi munkabére arányos volt, a munkaviszony megszűnésekor a bérfejlesztésekkel számolt átlagkereset került kifizetésre a részére. A felperes keresete ezért - a ki nem vett szabadság után járó térítés kivételével - jogalapját tekintve, mind pedig összecszerűségében alaptalan.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felülvizsgálati eljárásban irányadó jogerős ítéleti megállapítás szerint a 2000. december 28-án kelt, és a munkaviszonyt 2001. január 1-ei hatállyal megszüntető rendes felmondáskor a felperes munkáltatója az alperes volt, ami független attól, hogy a felperes ezt megelőzően hosszabb ideig kirendelést teljesített. Az alperesi rendes felmondás alapján járó juttatások összecszerűsége szempontjából nem volt jelentősége annak, hogy a kirendelés alatt a felperes hol dolgozott. Az alperes azzal, hogy a felperessel rendes felmondást közölt, egyértelműen kifejezte azt a tényt, miszerint a felmondáskor ő volt a munkaviszony megszüntetésére jogosult munkáltató, következésképpen neki kellett megállapítani a felmondási járandóságok mértékét, a kiszámítás alapjául szolgáló aktuális átlagkeresetet. Ennek összecszerűsége vizsgálatához az első- és a másodfokú bíróság helytállóan alkalmazta az Mt. 83. §-ában foglalt rendelkezést, amelyből következően az alperesnek a felperes munkabérét az időközben bekövetkezett bérfejlesztésekre tekintettel kellett megállapítani a felmondási járandóságok és a szabadságmegváltás mértékének kiszámításához. Ehhez képest nem bírt jelentőséggel, hogy a felperes munkabérét a kirendelés alatt a foglalkoztató nem emelte.

A munkaügyi bíróság ebben a körben részletes bizonyítási eljárást folytatott le, és a per adatai okszerű egybevetésével törvénysértés nélkül következtetett arra, hogy az alperes jogelődjénél a kirendelés előtt a felperes nem az üzemvezetőkkel, hanem a

főmérnökkel esett egy tekintet alá minden anyagi juttatás szempontjából. A munkaügyi bíróság ebben a körben részletesen indokolta a bizonyítékok értékelését, az alperes által becsatolt és a főmérnök bérezését is tartalmazó okirati bizonyítékok és a tanúnyilatkozatok figyelembevételét. Ezeket a bizonyítékokat az alperes a perben nem tudta megcáfolni, és erre a felülvizsgálati érvelése sem alkalmas [Pp. 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés], és az így megállapított tényállás tekintetében a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének nincs helye [Pp. 270. § (2) bekezdés, 275. § (2) bekezdés, BH 1995.226.].

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Az alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

Az alperes a felülvizsgálati eljárás illetékét a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján viseli.

Budapest, 2008. január 23.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő